

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

v měsíci prosinci budeme na naší Hudební scéně znovu uvádět onen nádherný pohádkový muzikál *Mary Poppins* určený tzv. pro celou rodinu. „Pro celou rodinu...“ znamená, že i pro rodiče a rodiče rodičů, tedy babičky a dědečky, a nejenom malé děti. Taky vlastně můžu říct „pro rodiče s dětmi“. Pohádka a pro dospělé? ... Onehdy mi jeden inženýr vyprávěl o svém příteli, taky inženýrovi, jak nešťastně mručel, že musí se svými dětmi z donucení (!) jít na tu muzikálovou pohádku *Mary Poppins* a jak mu hned poté sděloval své nadšení z úžasného zážitku se slovy: „Užili jsme si všichni. Děti i já. Každý jsme si v tom našli něco svého! Klídně bych šel znovu...“

Asi jste si všimli, že nepořádáme ta speciální dopolední představení pro školy. Má to hned několik důvodů. I když jsem mnohokrát slyšel tezi, že si těmito představeními divadla vychovávají své budoucí diváky, jsem přesvědčen, že opak je pravdou. K divadelnímu zážitku totiž neodmyslitelně patří individuální koncentrovaná pozornost. A to je právě to, čeho se dítě při hromadné návštěvě divadla jen stěží dočká. Mnozí přátelé se mi v dospělosti svěchovali, že právě ten hrůzný zážitek z hromadné školní návštěvy divadla je navždy natolik znechutil, že právě proto do divadla vůbec nechodí... Vzpomínám, stejně jako většina kolegů, na ta dopolední školní představení s hořkou příchutí z nekonečných smutných zážitků, o kterých by mohla být sepsána velmi tlustá kniha. Starší kolegové vzpomínali na svá pohádková představení v Divadle na Brněnském výstavišti zcela nepohádkově. Nejlepší prý bylo hrát rytíře v brnění, nebo stát blízko u portálu, aby se člověk-herce mohl účinně kryt před skobičkami a kuličkami střílenými z praku, či v lepším případě papírovými kuličkami plivanými z rozebraných pentelek. Různě staří školáci se nahrnuli do divadelních sedadel a nedbajíc nekonečných rozličných vyhrůzek svých nešťastných kantorů a kantorek v absolutní početní převaze nad různými autoritami pak plnými doušky využívali nezvyklé situace, kterou se stala prostá tma v sále. Jedna kolegyně vzpomínala na situaci, která už byla dále natolik nezvládnutelná, že přerušila hru a pohrozila školákům, že jestliže se neuklidní, ukončí ona i její kolegové představení. Odpověď jí bylo mohutné a sborové „Hurá!“. Naše divadlo se po podobných zkušenostech rozhodlo s tímto typem představení skoncovat. Poslední příslovečnou kapkou se v roce 1995 stalo fyzické napadení nebohé mladé herečky v roli Popelky, kterou jeden z nezřízených školáků nakopl do zadnice...

Abychom zcela nepřestali hrát pro dětské publikum, využil jsem tehdy setkání zástupců ředitelů všech základních škol v Brně a vybaven nádhernými zážitky z divadelního Londýna, kde v adventním čase pořádají divadla speciální představení pro předpřipravené dětské publikum nebo pro rodiče s dětmi, jsem před ně předstoupil s následujícím návrhem. Za dětmi přijdeme do školy ještě před představením, vysvětlíme jim, co to divadlo vůbec je, co je v něm čeka a pak je ještě u nás v divadle před začátkem provedeme budovu a po představení ještě může následovat beseda. A protože moje babička říkávala, že dopoledne se chodí na pole a za kulturou až potom, navrhl jsem, že pro ně budeme hrát odpoledne či v podvečer. Zástupců ředitelů brněnských základních škol tam tenkrát bylo hodně přes stovku... Vyslechli mě a poměrně rychle mi vysvětlili, proč to z mnoha důvodů není možné.

Pochopil jsem je taky docela rychle a od té doby raději hrajeme odpolední a podvečerní představení pro rodiče s dětmi. Dítě tak navštíví představení se svými nejbližšími, má tu nejlepší péči a může se vskutku naplno koncentrovat tak, jak je to pro vnímání divadelního zázraku nutné.

V Bibli se v Knize Matoušově píše: „Nechte malíčkových přijít ke mně, nebraňte jim...“. Často jsem tázán, kdy je u dětí nejvhodnější věk pro návštěvu divadla. Samozřejmě záleží na letoře každého z nich, ale z letitých zkušeností doře vím, že i tříleté dítě na klíně svého rodiče může být plně šťastným divákem, které se do divadla bude po celý svůj život rádo vracet.

Mary Poppins na konci prosince z našeho divadla znovu na pár let odletí. Nenechte sobě ani svým dětem ujít příležitost potěšit se tímto mimořádným představením. Nebo nějakým jiným...

(A vězte, prosím, že o tom nepíšu, abych našel *Mary* udělal reklamu. Je už totiž z velké části vyprodaná.)

Na shledanou s Vámi i vašimi dětmi se při divadelních svátcích těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LISTOPAD
2017
CENA 25,- Kč

23. ŘÍJNA 2017

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

Paul Éluard (1895–1952), francouzský básník, vlastním jménem Eugène Emile Paul Grindel. Narodil se v chudé rodině na pařížském předměstí, od mládí psal básně, zpočátku nevýrazné, v průběhu 1. světové války antimilitaristické. Po válce se stává členem dadaistické skupiny, po jejím rozpadu je aktivním členem surrealistů a levicové inteligence. Z jeho rozsáhlé básnické tvorby jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit jednu z jeho typických básní, *Air Vif*...

Vzduch tak svěží

Vidím tě snad všude
Mezi lidmi zřím tě
V obilí též zřím tě
Za stromovým zřím tě

Na konci svých toulek
V hloubce svého žalu
V každém pousmání
Ve vodě i ohni

V létě, v zimě zřím tě
Všude v domě zřím tě
V náruči své zřím tě
Ve snech také zřím tě

Navždy budu s tebou

„Talent je ten, kdo se projevil, když bylo třeba. Génius ten, který se projevil dříve, než se očekávalo.“

Poznámka na záložce knihy anglického spisovatele Simona Mawera *Mendelův trpaslík*.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Tom Kitt
Brian Yorkey
Bridget Carpenter

DĚSNEJ PÁTEK

režie Petr Gazdík

21. ŘÍJNA 2017

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

NA KÁVĚ S

Lukášem VLČKEM

S Jiřím Machem v muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

O divadle, architektuře i cyklistice si s dlouholetým hercem Městského divadla Brno povídala ředitelka jedné z nejslavnějších staveb moderní architektury a památky UNESCO, funkcionalistické brněnské vily Tugendhat, Iveta Černá.

Scházíme se ve vile Tugendhat, prošli jsme i slavným skleněným pokojem. Jak na vás tento dům působí?

Musím říct, že funkcionalismus je mi blízký, velice se mi líbí jeho praktičnost, jednoduchost, nadčasovost, čistota prostoru. Úžasné je propojení interiéru a zahrady s překrásným výhledem na brněnskou dominantu – hrad Špilberk. Těžko uvěřit, že vila za svou bohatou minulost sloužila také jako mašta. Ačkoliv je vila Tugendhat architektonickým skvostem, jenž láká návštěvníky z celého světa, sám bych si v ní představit žít nedokázal.

Jsou výlety za architekturou a výtvarným uměním vašim tématem?

Mám rád architekturu, a když někam jedu, ať už po naší vlasti nebo do zahraničí, rád se procházím ulicemi. Je zvláštní, jak si člověk všimá ar-

chitektury na cestách, chodí podle bedekru, navštěvuje nejrůznější místa a chrámy, ale doma mu architektonické skvosty unikají. A že jich v Brně máme! Bavi mě pátrat v historii našeho města a konfrontovat vývoj architektury Brna dřívějšího a dnešního.

Výtvarné umění vás ostatně obklopovalo v rodinném prostředí, dědeček byl malíř, navštěvoval jste LŠU, obor kresba-malba, proč vás zlákala jiná múza?

Máte pravdu, dědeček, prastrýc a vlastně i babička byli znamenitými malíři. Já sám jsem asi nějaké vlohy zdědil, u malování jsem vydržel téměř šest let, ale myslím si, že na rozdíl od mé sestry to zase taková sláva nebyla. Nikdy jsem totiž s výsledkem nebyl sto procentně spokojen, a tak jsem ho neustále opravoval a přemalovával, až z něho zbyla jen matlanice či díra v papíru...

Vaše múzická všestrannost je evidentní i na vašem novém CD. Jak se cítíte na koncertech, je atmosféra odlišná od divadelního představení?

Jsem moc rád, že se CD *V barvách barytonu* podařilo pro fanoušky natočit a zrealizovat. Ne-

S Ivanou Vaňkovou a Josefem Gazdíkem
v muzikálové komedii *Děsnej pátek*,
režie: Petr Gazdík

můžu říct, zdali mě baví víc divadlo nebo koncertování. V divadle ztvárňujete postavu, za kterou se můžete skrýt. Na koncertě jdete s kůží na trh, jste tam jen a jen za sebe. Musíte navázat kontakt s publikem, zaujmout je. Mám sice připravený stručný scénář, ten se však během koncertu podle reakcí publika většinou zcela pozmění.

Nelze si nevšimnout, že i když jste unaven ze zkoušky, máte v sobě stále dostatek energie. Jak se dobijete? Spánkem, sportem, cestováním, kulturními zážitky?

To mě těší, že působím odpočatě! Scházíme se během náročného generálového týdne na skvělou muzikálovou komedii *Děsnej pátek*, včera jsem měl koncert s Janou Musilovou a Petrem Maláskem ve Znojmě, předevčirem opět zkoušku u nás v divadle a potom *Ježíše* v Národním divadle moravskoslezském. Je toho teď opravdu hodně, takže na odpočinek moc času nezbývá. Ovšem když už se volný čas najde, rád vyrazím na výlet do přírody nebo na kolo.

Zaujala mě vaše vášně pro cyklistiku, sdělte čtenářům vaše pocity při „osobní Tour de France“. Cyklistika je sport, který mě vážně baví a naplňuje. Letos o prázdninách na ni bohužel nezbylo mnoho času, stihl jsem jen pár výletů, například trasu z Brna do Mikulova na dvě deci bílého. Osobní Tour de France jsem podnikl pár let nazpět, kdy jsme jeli s přáteli část etapy na nejvyšší horu Provence, Mont Ventoux, což obnáší i 21 kilometrů neustálého šlapání do kopce. Párkrát jsem se sice během té výpravy proklínal, ale nakonec jsme to všichni ve zdraví přežili.

Na jaké představení, ve kterém účinkujete či které zkoušíte, byste pozval čtenáře?

Bliží se nám premiéra muzikálu *Děsnej pátek*, na který bych rád všechny čtenáře vřele pozval, protože je to opravdu skvěle napsaná komedie pro všechny věkové kategorie. Dále hrajeme bestseller *Bitsl* a v prosinci k nám do MdB opět přiletí kouzelná chůva *Mary Poppins*.

Text: Iveta Černá,

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

**V listopadu opět zahajujeme
prodej speciální edice**

Vánočních dárkových poukazů!

Nejste si jisti, co už u nás vaši blízcí zhlédli či kdy budou chtít do divadla vyrazit? Obdarujte je dárkovou poukázkou na libovolnou vstupenku do Městského divadla Brno. Obdarovaný si bude moci vybrat sám, kdy a na které představení k nám přijde.

Při nákupu ušetříte 80,- Kč, kupní cena je totiž 500,- Kč, celková hodnota poukazu je však 580,- Kč. Další výhodou je prodloužená doba platnosti, která trvá až do konce divadelní sezóny!

Vyhnete se vánočnímu stresu a nakupte dárky již nyní, počet poukazů je omezený!

O ŽÍTKOVSKÝCH BOHYNÍCH

Jeli jsme s přáteli na Lopeník. Cestou jsme se postavili v obci Žitkovice. Informace byla stručná – pan Mizera zde otevřel muzeum zabývající se historií bohyní na Žitkovice. Autobus tam nemůže, takže pěšky přes dva kilometry tam a stejně tolik nazpět. Pan Mizera je člověk velmi sdílný. Vzal si ženu ze Žitkovice a žili třicet let na Hané, ale v roce 2005 koupili chalupu od syna Army Gabrhelové, poslední to bohyně v tomto kraji. Stavení bylo hodně zchátralé, navíc čtyři roky prázdné. Paní Gabrhelová zemřela v lednu 2001. Všichni radili strhnout a postavit znovu. On se rozhodl zachovat ráz domku a spravit ho. V chalupě se zachovalo původní vybavení, a tak vzniklo minimuzeum.

Kraj Moravských Kopic byl osídlen až ve 2. polovině 18. století osadníky z Uher. Region tvoří obce Starý Hrozenkov, Vyškovec, Žitkovice, Vápenice a Lopeník. Předtím zde byly neprostupné lesy, cesty žádné. Lidé kopáním a klučením urvali lesům kousek půdy na políčka a pastviny pro dobytek. Jak žili? Na loukách byly v minulosti stovky chaloupek – jedna místnost zahroubená do země s hlíněnou podlahou, půda krytá doškem, kde spaly děti. Bývalo jich v každé rodině deset až patnáct. Kdo měl méně, byl „ně-

jaký divný“. Voda se nosila na vahadlech často zdaleka, a to i pro dobytek. Ploty a ohrazení žádné nebyly, lidé přecházeli volně louky, cesty jen vyšlapané dobyt看em. Stráně byly osázené švestkami a ty jsou nejlepší na slivovici. Na Kopicích se pilo, a to hodně. V každé chalupě se páčila samohonka. Nekvalitní a neodborné pálení způsobovalo nejvíce tragédií.

V utrpení, nemocech a věcech lásky se lidé utkali k bohyním. Byly to ženy jen v několika rodinách, které dovedly léčit bylinami, nahlédnout do dějů budoucích, přičarovat děvčeti lásku chlapce, najít ztracenou věc. Tyto schopnosti se předávaly z matky na dceru, když neměla děvče, její umění zaniklo. Traduje se, že matka dceru zasvětila hned, jak se stala ženou. Pro ostatní obyvatele byly bohyně posvátné. Když potřebovali jejich služby, dělali to většinou tajně, nemluvalo se o tom. Mezi původními obyvateli je to tak dosud. Přijíždějí a přicházejí turisté i zvědavci a vyptávají se na věci, o kterých se dřív nemluvalo. Shánějí chalupy, oplocují svoje pozemky. Po rozdělení republiky zbudovali Slovinci jednu pořádnou cestu – pro svoje celníky. Při ní leží pozemek s chalupou Army Gabrhelové.

Chalupa byla zděná, měla kuchyni a ložnici, děti

*Erika Kubálková se Svetlanou Janotovou
v inscenaci Žitkovské bohyně,
režie: Dodo Gombár*

měly samostatný pokojík, to byl velký komfort. K tomu ve chlévě dvě kravky a dokonce měla koně. Podle přirovnání pana Mizery to bylo, jako by měla dnes ve stodole letadlo. Je pravda, že bohováním si ženy přilepšovaly, a nechyběla ani závist – těch méně úspěšných. Se svou sousedkou, také bohyní, nemluvila paní Irma celý život. Měla čtyři děti, nejstarší dceru Žofku a tři chlapce, přes padesát let byla vdovou. Všechny děti odešly z domova dobře zajištěny. V 50. letech zde bylo postaveno několik internátních škol, kde děti bydlely přes týden, pokud to měly daleko domů – tj. 8–10 kilometrů. Právě v těchto školách děti odvykaly těžkému životu, děvčata z rodin bohyní se styděla a odmítala v bohování pokračovat.

V kuchyni paní Gabrhelové je vše, jako by jen na chvíli odešla. Třeba do sušárny ovoce, která je hned nad chalupou. Prodejem sušeného ovoce si zde lidé přivydělávali. Na okně je v rámečku fotografie paní Army v pokročilém věku, nad ní visí suchý věneček ze sedmikrásek, vedle stojí svíčka. Dožila se vysokého věku. Ještě slavnější bohyní byla její matka. Za první republiky pro ni přijel kočár „až z Vídně a léčila tam nějakého potentáta“. Žena pana Mizery krásně vyšívá staré

kopaničářské vzory na kroje, pruhy výšivek zdobí poličky, ubrusy, povlečení. Chalupa se dostala do dobrých rukou. Že to tak nemusí vždy být, je případ jedné chalupy, která má už několikátého majitele. Vždycky je to stejné – žena uteče, rozvod, muž se dá na pití, dluhy, prodá chalupu. Zasvěcenější vědí, že by bylo třeba chalupu vyčistit od negativní energie.

Měli jsme jeden večer besedu s docentem Pavlem Popelkou, ředitelem muzea v Uherském Ostrohu. Vydal několik národopisných knih a fenomenu bohyní se nemohl vyhnout. Četl nám úryvky z knih, a tak jsme slyšeli, jak vypadalo přičarovávání chlapce, na kterého si dívka myslela, nebo zaklínání čtvrtěni za uzdravení nemocného. Pobavilo nás oslovení chlapce, kterého bylo třeba přičarovat – „odsúdzenec“ – a šlo-li o dívku, „odsúdzenička“.

Kraj Moravských Kopic je krásný. Pastviny s dobyt看em na žír, upravené vesničky, pracovití lidé plní nápadů. Život je zde stále o něco těžší, zvláště v zimě, ale nádherná příroda jim nedovolí odejít.

*Text: Naděžda Parmová,
foto: jeř Kratochvíl*

Do nově připravovaného muzikálu Horečka sobotní noci proběhl konkurz na obsazení tanečních rolí pod pečlivým výběrem režiséra Stanislava Moši a choreografa Igora Barberíce.

KONKURZ NA VELKÉ ZKUŠEBNĚ

21. ŘÍJNA 2017

NA SKLENIČCE S

Alžbětou BURIANOVOU

Drobná, ve volném svetru s rukama popsánými propiskou připomíná Alžběta Burianová spíš středoškolačku. Ve skutečnosti je tato mladá žena již uznávanou režisérkou, která má za sebou (a v nejbližší době i před sebou) několik zajímavých inscenací. Tou poslední je *Žena z dřívějšíka*, kterou nastudovala s herci Městského divadla Brno.

Ty poznámky na ruku, to jsou režijní připomínky?

Ne, to ne (*smích*). To je seznam věcí, které mám udělat, protože když se mi toho navrší moc, tak diář nějak nezvládám používat.

Jak došlo k vaší spolupráci s MdB?

Před dvěma lety jsme v Brně hostovali s mojí absolventskou inscenací *Opilí* na festivalu divadelních škol Setkání/Encounter. Pana Mošu jsem na ni pozvala, líbila se mu a oslovil mě, zda bych tu nechtěla něco režirovat.

Titul jste si určila sama?

Hledali jsme společně, *Žena z dřívějšíka* Rolanda Schimmelpfenniga je kompromisem ke spokojenosti všech. Vybírali jsme docela dlouho, už si ani nepamatuji, co všechno jsme si posílali, mělo to svůj vývoj a nakonec jsme se dohodli.

Zatím budete dojem, že jste režisérkou vybraných autorů. Roland Schimmelpfennig patří k nejhranějším současným autorům Němec-

ka, v příbramském divadle jste režírovala jeho Arabskou noc. Stejně tak se zdá, že vaším oblíbencem je Ivan Vryypajev, protože kromě absolventských Opilých jste inscenovala jeho Iluzi a v příštím roce vás v Budějovicích čeká jeho další hra.

Oba autory mám ráda, ale to, že jsem režírovala více jejich her, je spíše náhoda. V Městském divadle Brno jsem chtěla původně dělat jiného autora, abych si vyzkoušela zas něco úplně jiného. Tak třeba příště.

Katalyzátorem děje v Ženě z dřívějšíka je Romy, která se po letech zjeví v rodině svého bývalého milence a dělá si nároky na jeho život, rozbíjí jeho svět. Jak tento příběh nabízáte divákům, na čí straně jsou vaše sympatie?

Na každou z postav se snažím dívat s empatií, protože jednání každé z nich je v základu pochopitelné. Ano, Romy bráno psychologicky je blázen. Ale je to také nešťastný člověk, pro něhož byl útěk do vzpomínek kompenzací za neuspokojivou realitu. Jenže se to vyvinulo v patologii

a dostalo až do fáze, kdy se jí roztírají hranice mezi fikcí a realitou a je přesvědčená, že minulost je možné vrátit. Celá hra odkazuje k antickému dramatu *Médea*, v němž trest za nesplnění slibu dopadá na celou rodinu. Frankův prohršek je neúměrný výši trestu. Romy spáchá v závěru něco strašlivého, vše je tu hypertrofované, ale zároveň jde o věci, které v menší míře v sobě nosíme všichni. Všichni víme, že od lásky je krok k nenávisti, že když někoho hodně milujeme, snadno se to překloupí v opak. Tomu základnímu rozumíme a máme to v sobě.

Slovy autora se jedná o „noční můru – komický případ“. To, co popisujete, mi ale nezní jako komedie.

Hra používá prvky situační komedie, hororu, současně jsou v ní velmi poetické momenty. Bylo by možné hrát grotesku a na konci ji zlomit do tragédie, ale my spíš po celou dobu upozorňujeme třeba prostřednictvím hudby na osudovost hry a vkládáme od začátku do inscenace předzvěsti konce.

Co je pro vás nejdůležitější, abyste řekla: Ano, tento titul chci režirovat?

Téma. U *Ženy z dřívějšíka* mě přitahuje téma minulosti. To, jak věci, které se nám kdysi staly, pronikají do přítomnosti, jak ji ovlivňují. Jak si idealizujeme minulost. Jak je přetvořená a deformovaná v našich vzpomínkách.

DAMU jste dokončila teprve před dvěma roky, za sebou už máte několik velkých režii. Považujete se za úspěšnou?

Určitě ne, teprve začínám.

V anotaci na webových stránkách MdB vás představují jako mladinkou režisérku. Nekoukají se na vás někdy herci skrz prsty kvůli vašemu mládí?

Taky mě tohle slovní spojení zarazilo. Nevím, jestli by se tam objevil podobný výraz, pokud bych byla kluk. Nejspíš ne. Problém kvůli svému věku? Asi jsem se s tím už setkala. Při ně-

jakých konfliktech s herci. Bylo to tak, že sama jsem si to nevykládala tím způsobem, že příčinou je moje mládí nebo že jsem holka. Ale lidé okolo mi to tvrdili. Nevím, vlastně se tím nezabývám.

Velký ohlas sklidila hra *Srdce patří za mříž* uváděná ve Švandově divadle v Praze, kterou jste režírovala a která pojednávala o transplantní turistice. Proč právě takové téma?

Bylo to všechno trochu složitější, vlastně šlo o zadání divadla, které chtělo současnou hru o agresii. Spolu s kolegou a autorem hry Davidem Košťákem nás tehdy zaujal rozhovor věnovaný právě tomuto tématu a následně výstava *Bodies*, u které spousta věcí nasvědčuje tomu, že jsou na ní vystavovaná těla politických vězňů. To byly první impulsy.

Může divadlo něco změnit?

Určitě může člověku otevřít nějaký nový obzor, pozměnit jeho úhel pohledu a nemusí to být ani

závažná a aktuální témata. Když sledujete příběh někoho, kdo má jiné postoje a jiný přístup k životu, pomáhá vám to nahlížet věci jinak, stáváte se empatičtějšími.

Zjist'ujete si, jak vaše práce rezonuje s publikem?

Moc mě to zajímá. Chodím na reprízy a jsem ráda, když dostanu zpětnou vazbu.

Trému před premiérou máte?

Mám, ale uklidňuje mě, že na rozdíl od herců já už nemůžu teď víc zkatit. Sice ani zlepšit, nemůžu zasáhnout, ale říkám si: udělala jsem, co jsem mohla.

Proč jste si vybrala divadelní režii?

Rodiče jsou oba divadelníci (otec Jan Burian je ředitelem ND v Praze, matka Blanka Burianová učí jevištní pohyb na DAMU a dříve se věnovala pantomimě, pozn. red.), takže jsem do divadla chodila od malička a často. A líbilo se mi to. Pro-

tože mě bavilo psát, chtěla jsem dělat primárně dramaturgii, ne režii, ale bakalářské studium na DAMU spojuje oba obory. A během toho jsem zjistila, že se chci věnovat režii.

Rodiče vás neodrazovali?

Když se sestra hlásila na herectví, trochu jí to rozmlouvali, upozorňovali ji na nevýhody tohoto povolání. Mně už to nijak nerozmlouvali. Sestra to probjovala i za mě.

A máte pořád i autorské ambice?

V poslední době se snažím něco psát a ráda bych se k tomu dostala víc. Plán je vyzkoušet si vlastní text ve své režii s kamarády někde trochu bokem.

Kde se vidíte za deset, dvacet let?

Nepřemýšlím nad žádným konkrétním místem. Ale ráda bych dělala to, co mě baví, co nej kvalitněji a aby to bavilo i diváky.

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

GENERÁLNÍ DODAVATEL STAVEB

- ekologické a vodohospodářské stavby
- provozování vodohospodářských zařízení
- pozemní stavby
- inženýrské a dopravní stavby
- zajištění projektové dokumentace
- zajištění stavebního povolení
- zrychlené stavební řízení a kolaudační souhlas
- inženýrská činnost při realizaci díla

Držitel certifikátů:

HRAJEME

Roland Schimmelpfennig: ŽENA Z DRÍVĚJŠKA

Dílo uznávaného a nejhranějšího německého dramatika současnosti, jedinečně propojující horor, poezii a grotesku na naše jeviště uvede mladinká režisérka Alžběta Burianová. Slovy autora se jedná o „Noční múru – komický případ“. Tříčlenná rodina – pětáctýřicetiletý Frank, jeho žena Klauďie a jejich syn Andy – se nachází v konečné fázi příprav ke stěhování do zámoří. Poslední bedny a krabice s věcmi čekají na odvoz. Andy se ještě musí rozloučit se svou dívkou, Frank a Klauďie mají před sebou poslední večer v bytě, v němž žili po celých devatenáct let svého manželství. Když v tom se ozve zvonek – a za dveřmi stojí žena, Romy Vogtländerová. Frank jí před čtyřicetiletými lety, kdy spolu v létě měli vztah, přísahal věčnou lásku. A Romy si tento slib přichází „vybrat“. Tuto překvapivou okolnost, která se stává příčinou nečekaných komplikací, rozvíjí autor originální dramatickou technikou, která nerespektuje časový sled událostí, ale řadí je tak, aby divák mohl nahlédnout jednotlivé situace z různých stran a vstoupit do děje v různých fázích. A tak výchozí stav, který připomíná konstelaci známou z frašek, nabývá postupně atmosféry děsivého snu, dimenze antické osudovosti...

Režie: Alžběta Burianová

Hrají: Igor Ondříček, Radka Coufalová, Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta a Eliška Skálová.

William Shakespeare: KRÁL LEAR

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Kordélii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltskou pověst pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s *Hamletem* pokládána za vrchol Shakespeareova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. V samém srdci tohoto dra-

matu lidského údělu je veliký obraz poutníka a cesty. Vyhnáný král putuje z paláce do pusté přírody, od pýchy k pokoře, od panovačné a autoritářské sebestřednosti k soucitu a odpuštění, od královské koruny ze zlata, symbolu slávy, bohatství a moci, k věnečku z plevele a polního kvítí, od samolibého rozumu k šilenství jako paradoxnímu zdroji poznání o neuchopitelném smyslu všeho pozemského úsilí, o skrytém významu všeho pozemského bytí. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. V titulní roli se vám představí Boleslav Polívka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Hana Kovářková nebo Pavla Vitázková, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková, Markéta Pešková, Petr Štěpán, Viktor Skála, Michal Isteník, Zdeněk Junák a další.

Milan Kundera: JAKUB A JEHO PÁN

Světznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem „*pocita Denisi Diderotovi*“ však není pouhou dramaturgií Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnickou rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytríbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou pocitu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Zeloová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková nebo Eva Ventrubová, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA				
3.11. pá 14.00	Žena z dřívějšíka	1.11. st 19.00	Děsnej pátek	1.12. pá 19.00	Splašené nůžky	zadáno	3.12. ne 14 a 18	Mary Poppins		
3.11. pá 19.00	Žena z dřívějšíka	C5	2.11. čt 19.00	Děsnej pátek	A4/AB4	2.12. so 18.00	Splašené nůžky	4.12. po 18.00	Mary Poppins	
4.11. so 19.00	Žena z dřívějšíka	P	3.11. pá 18.00	Děsnej pátek	zadáno	3.12. ne 19.00	Žena z dřívějšíka	E7	5.12. út 18.00	Mary Poppins
5.11. ne 19.00	Žena z dřívějšíka		4.11. so 14.00	Děsnej pátek		4.12. po 18.00	Charleyova teta		6.12. st 18.00	Mary Poppins
6.11. po 19.00	Žena z dřívějšíka	AB1	4.11. so 19.00	Děsnej pátek		5.12. út 19.00	Zdenek Merta u klavíru		7.12. čt 18.00	Mary Poppins
7.11. út 19.00	Žena z dřívějšíka	C2	5.11. ne 14.00	Děsnej pátek		6.12. st 19.00	Ryba potmě	zadáno	8.12. pá 18.00	Mary Poppins
8.11. st 19.00	Žena z dřívějšíka	AB3	5.11. ne 19.00	Děsnej pátek		7.12. čt 19.00	Dvojitá rezervace	zadáno	9.12. so 14 a 18	Mary Poppins
9.11. čt 19.00	Žena z dřívějšíka	C4	8.11. st 19.00	Chaplin		14.12. čt 11.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		10.12. ne 14 a 18	Mary Poppins
10.11. pá 19.00	Splašené nůžky	zadáno	9.11. čt 18.00	Chaplin		15.12. pá 19.00	Splašené nůžky		11.12. po 18.00	Mary Poppins
11.11. so 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	A6	10.11. pá 19.00	Chaplin		16.12. so 18.00	Splašené nůžky		12.12. út 18.00	Mary Poppins
12.11. ne 18.00	Vrabčák a anděl		12.11. ne 19.00	Král Lear			13.12. st 18.00	Mary Poppins		
13.11. po 19.00	Vrabčák a anděl		13.11. po 19.00	Král Lear			14.12. čt 18.00	Mary Poppins		
14.11. út 18.00	Žitkovské bohyně		15.11. st 18.00	Bitls	PPP/P18		15.12. pá 18.00	Mary Poppins		
15.11. st 19.00	Splašené nůžky		16.11. čt 19.00	Bitls	zadáno		16.12. so 14 a 18	Mary Poppins		
16.11. čt 18.00	Donaha!	zadáno	17.11. pá 14.00	Bitls			17.12. ne 14 a 18	Mary Poppins		
17.11. pá 19.00	Donaha!		17.11. pá 19.00	Bitls			18.12. po 18.00	Mary Poppins		
18.11. so 19.00	Donaha!	100. repríza	18.11. so 14.00	Bitls			19.12. út 18.00	Mary Poppins		
19.11. ne 19.00	Jakub a jeho pán		18.11. so 19.00	Bitls			20.12. st 18.00	Mary Poppins		
20.11. po 19.00	Jakub a jeho pán		19.11. ne 18.00	Bitls			21.12. čt 18.00	Mary Poppins		
21.11. út 19.00	Žena z dřívějšíka	E2	22.11. st 19.00	Flashdance			22.12. pá 18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat		
22.11. st 18.00	Žena z dřívějšíka	SP	23.11. čt 18.00	Flashdance		17.12. ne 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	P	23.12. so 18.00	Vánoční koncert Javory
23.11. čt 19.00	Žena z dřívějšíka	AB4	24.11. pá 19.00	Flashdance		18.12. po 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		26.12. út 14 a 18	Mary Poppins
24.11. pá 19.00	Žena z dřívějšíka	A5	25.11. so 19.00	Flashdance		19.12. út 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB2	27.12. st 14 a 18	Mary Poppins
25.11. so 19.00	Žena z dřívějšíka	AB6	27.11. po 19.00	Radúz a Mahulena	A2017/M2017	20.12. st 18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	SP	28.12. čt 14 a 18	Mary Poppins
26.11. ne 18.00	Malý rodinný podnik	PP1	28.11. út 19.00	Radúz a Mahulena	R2017/X2017	21.12. čt 19.00	Jméno		29.12. pá 18.00	Mary Poppins
27.11. po 18.00	Malý rodinný podnik	PP2	29.11. st 19.00	Radúz a Mahulena	Z2017/T2017	22.12. pá 18.00	Křídla 2016/2017		30.12. so 14 a 18	Mary Poppins
28.11. út 18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)					27.12. st 18.00	Charleyova teta		31.12. ne 14.00	Mary Poppins
29.11. st 19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)					28.12. čt 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	AB4	31.12. ne 18.00	Mary Poppins
						29.12. pá 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	A5		silvestrovský večer
						30.12. so 18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení			
						31.12. ne 18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení			

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe: MARY POPPINS

Na jevišti Hudební scény znovu přilétá pouze v 35 exkluzivních reprízách Mary Poppins! Letos se v roli laskavé, leč přísné chůvy vystřídají hned čtyři herečky!

Muzikál z proslulé produkce Walta Disneyho, divadelní remake proslulého filmu Mary Poppinsová z roku 1964, ověřeného pěti Oscary, vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové. Jeho příběh se odehrává v Londýně koncem 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují (jak je, bohužel, obvyklé i dnes) příliš pozornosti. Tato neobvyklá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií natolik, že nakonec dokážou společně proměnit i charaktery rodičů malých dětí. Na počátku 21. století pak po filmu sáhl producent Cameron Mackintosh, doplnil jej novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravnou show, která po několika sezón sklízela úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Těšit se můžete opět na strhující a efektní scénografi Petra Hlouška s řadou kouzelnických triků a náročná taneční (zejména pak stepařská) čísla a především krásný dojemný rodinný příběh!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Radka Coufalová nebo Johana Hub nebo Ivana Vaňková, Denny Ratajský nebo Dušan Vitáček, Alena Juráčková nebo Elena Juráčková, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Milan Němec a další.

Zdenek Merta: ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

Kdo zná Zdenka Mertu více než jako posluchač ze sedadel divadelních a koncertních sálů, ví, že je tento muž výborným a vtipným společníkem, šarmantním svědkem nečekaných myšlenek a také pozoruhodným vypravěčem s uměním naslouchat jiným. Kromě toho je velmi dobrým klavíristou a ve svých pořadech autenticky využívá spojení praktického muzikanta, kreativního tvůrce a nevšedního moderátora – „talkmastery“.

Na hudbu bude pohlíženo z méně obvyklých úhlů – s prezentací různých hudebních žánrů a jejich přesahem do jiných oblastí života. Důležitou roli tu bude hrát také improvizace a kreativita. Hudba zde bude tentokrát představena trochu jinak také díky jednoduchému výkladu, zábavné stylizaci i překvapivé pointě!

V této sezóně připravil Zdenek Merta cyklus pěti večerů, kde se setkáte nejen s našimi muzikanty a zpěváky, ale také zajímavými hosty, tentokrát se můžete těšit na Vojtěcha Dyka a Josefa Buchtu!

René Levinský: DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není náhodou v genomu zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvořeni, samozřejmě.

Toto je výchozí situace nové komedie René Levinského, kterou v premiéře uvedlo v listopadu 2016 Národní divadlo v Praze. V Městském divadle Brno se v režii Hany Burešové hra ale představitel v modifikované verzi: odehrává se na brněnských vědeckých ústavech i v brněnských restauracích a její veliké finále probíhá v parku v Lužánkách.

Otázky, které nová Levinského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vyvolen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolku Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Aleš Slanina, Jan Mazák, Miloslav Čížek a Rastislav Gajdoš.

V OSLNĚNÍ

Alena ANTALOVÁ a Ivana VAŇKOVÁ

Alena Antalová s Adamem Gazdíkem, Ladislavem Kolářem a Hanou Horkou v muzikálu *Děsnej pátek*, režie: Petr Gazdík

Jako muž jsem se trochu bál tenkého ledu s tématem „Mezi námi děvčaty“, jak se jmenovala skvělá filmová předloha *Děsného pátku*, tedy divadelní premiéry, kde hraje role matek dospívajících dcer. Ovšem ta otázka se přímo nabízí: Můžete se trochu ohlédnout a poodhalit vaše dívčí dospívání, problémy s ním spojené a váš tehdejší vztah s rodiči? Na tyto a podobné otázky spojené s cestou do dospělosti jsem se zeptal Aleny Antalové a Ivany Vaňkové, představitelky Katherine Blakeové, tedy matky dospívající dcery Ellie.

ALENA ANTALOVÁ: Mé dospívání proběhlo docela v klidu. Zdaleka jsem si nedovolila to, co Ellie v našem představení. Nebyla jsem žádná papulnatá puberťačka. Trošku jsem se divila věcem kolem sebe, někdy reakcím rodičů, ale respektovala jsem je. Z legrace říkám, že mě „puberta“ ještě čeká a číhá na mě. Můj vztah s maminkou se pořád vyvíjí, myslím, že správným směrem. Já jsem velký introvert a nikdy jsem se s bolístkami nesvěřovala. Moc se snažím, aby mé děti cítily nějaké takové bezpečí, že mi můžou říct vše. Ale

je to tak individuální, že ne u všech se mi to daří. Třeba něco dostat z dcery Elenky je nadlidský úkol, asi je po mně. Myslím, že doba na tyto věci nemá žádný vliv. Vztah dcery a matky se mi zdá jeden z nejtěžších vztahů vůbec.

IVANA VAŇKOVÁ: Moje dospívání bylo divné. Přesně si vzpomínám na moment, kdy u mě začala puberta. Jednoho večera usínalo úplné dítě a probudila jsem se jako smutný až melancholický a flegmatický puboš. Nic mi jaksi nadjednou nedávalo smysl, slunko svítilo nějak miň, všechno mi připadalo zbytečné, přestala jsem téměř mluvit a promlčela jsem roky. No a s tím nic nenaděláte. Naproti tomu je Ellie, kterou hraju (v těle Katherine) větší část představení, vzpurná, drzá, ironická, hlasitá, protivná, ale i veselá a plná života ve společnosti svých přátel.

Je normální, aby v tomto případě osobní prožitky a s nimi spojené pocity (pokud tedy nějaké byly) mohly zasahovat i do vámi vytvářených postav, nebo se musíte přesně držet požadavků režiséra Petra Gazdíka a na nic jiného není místo?

Dcera Ellie Kateřina Marie Fialová s matkou Katherine Ivanou Vaňkovou v muzikálu *Děsnej pátek*, režie: Petr Gazdík

A. A.: Podle mě je zásadní, aby osobní prožitky a s nimi spojené pocity zasahovaly do námi vytvářených postav. Dobrý režisér z nich naopak těžší a doluje je z nás.

I. V.: Z vlastních zkušeností jsem moc čerpat nemohla, ale moc ráda jsem dala na rady a připomínky Petra. Vede nás krásně, řekla bych. Ale vzpomínám na jinou část mého života, před pubertou, to jsem měla pocit, že můžu všechno, že svět se točí jenom kolem mě. Například jsem byla schopná při pocitu křivdy hodiny demonstrativně brečet uprostřed pokoje, jindy při pocitu štěstí jsem uprostřed pokoje vyskočila na židli a bavila celý večer návštěvu zpíváním a tak. Kdyby se mi povedlo zkombinovat moje předpubertální potřeštěné blbnutí s mým vnitřním stavem v pubertě, mohla by z toho být snad Ellie. Ale kdo ví.

Obě jste mámy. Co je ve vztahu matky s pomalu dospívajícím dítětem podle vás to nejdůležitější – a to bez ohledu, zda vychováváte syna či dceru?

A. A.: LÁSKA. Bezpodmínečná!!!

I. V.: Věřím, že stačí své děti vroucně milovat. A víc nevim, snažím se den po dni hlavně nic nepokazit zbytečnými nároky nebo zbytečnou nervozitou, když něco není podle mých představ. Ale ne vždy se mi to daří.

Jsou v tomto divadelním zpracování okamžiky, které vám připomněly něco z vašeho osobního života, případně momenty takové, ve kterých jste se při zkouškách či čtení textu dobře bavily? Která z komediálních rolí vám ve vaší dosavadní herecké kariéře nejvíce přirostla k srdci a proč?

A. A.: Fantasticky vtipných situací je v této hře moooóóóó, proto je taky tak výjimečná. Možná mi připomněla trápení na základní škole, to byla kapitola sama pro sebe. Komediálních rolí bohužel nemám v repertoáru až zas tolik, nádherná byla Audrey v *Kvítku z horroru*, tu jsem milovala. Mám moc ráda komedie. Smích mi dělá dobře. Ale úplně nejlepší je, když je to dobrá hra a dobře napsaná role. Pak je úplně jedno, jestli je to muzikál, činohra, komedie či tragédie, malá či velká role.

Alena Antalová jako Katherine v muzikálu
Děsnej pátek, režie: Petr Gazdík

I. V.: Mám ráda všechny své role, vždycky si je nakonec zamiluju, i když ne vždy to na počátku tak vypadá. Příznávám, že do těch muzikálových se mi často díky muzice zamilovává líp, jako v případě *Jekylla a Hyda*, *Mary Poppins* nebo *West Side Story*. A teď bude mým favoritem určitě Katherine/Ellie v *Děsném pátku*. V mládí jsem si myslela, že budu dramatická herečka a komedie mi moc nepůjdou. Tak nevím, co mi jak jde, ale obojí hraju s chutí, navíc v komediích je často tolik dramatu a naopak.

Pokud si můžete vybrat a jdete si do divadla odpočinout jako divák, jakému žánru dáte přednost?

A. A.: Chodím do divadla na doporučení a žánr je mi fuk. Jen to musí být dobré, protože můj čas je drahý a rozčilování mám v životě dost.

I. V.: Když už mám čas jít do divadla jako divák, těším se na cokoli, co uvidím. Jsem vděčný divák a vždycky kolegům fandím, aby se jim to povedlo.

Kdo z vašeho okolí je skutečným barometrem vaší práce, případně na čí radu obvykle dáte?

A. A.: Skutečným barometrem mé práce jsem nejméně já sama. Pak je to Petr Gazdík a Pavla Vitázková, ti mi často řeknou věci, které mi unikly. A pak je to určitě moje maminka a můj muž. Ten je ze všech nejryzejší. Protože není z oboru, přitom je velmi senzitivní a zdravě pravdivý.

I. V.: Bude to vypadat, že když mým partnerem je režisér (*Petr Gazdík, pozn. red.*), tak ani nemůžu odpovědět jinak. Věřte nevěřte (on mi to taky nevěří), já nejméně věřím jemu.

Nevím, jestli se to vůbec smí, z pohledu divadelních rituálů, ale kdybyste měly tipovat či přát něco nové inscenaci, co by to bylo a kolik byste jí přály repríz?

OBĚ: Přály bychom si, aby nám to šlo, pořád nás to bavilo tak, jak nás to baví, a mohli jsme všichni dohromady prožít co nejméně krásných večerů. Samozřejmě co nejméně povedených repríz, a tudíž i co nejméně spokojených diváků. Proto taky celé naše snažení, abychom vás, milí diváci, potěšili a tím i sami sebe.

Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvil

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ

Zajistěte si divadelní zážitky na celý rok! Vlastnit předplatné do Městského přináší jen samé výhody! Pro rok 2018 jsme pro vás připravili skutečné divadelní lahůdky:

Thomas Meehan, Christopher Curtis
CHAPLIN HUDEBNÍ SCÉNA
životopisný muzikál

„Napsat muzikál o Chaplinovi se ukázalo jako skvělý nápad nejen kvůli všeobecnému povědomí o hrdinovi němé grotesky, ale také díky mimořádně bouřlivému soukromému životu tohoto umělce,“ uvádí ve své recenzi kritik Vítězslav Sladký.

Kdo by neznal geniálního umělce a výjimečného člověka Charlie Chaplina. Muzikál, který je napsán na motivy jeho bohatého života, byl uveden na Broadwayi v roce 2012 a získal hned čtyři nominace na Geny Tony a šest na Drama Desk Award. Titulní role je v díle rozdělena mezi tři herce – malého chlapce, muže v nejproduktivnější fázi jeho života a zestárlého muže. Autoři vyprávějí o osudu hlavního hrdiny strhujícím způsobem a předkládají nám skvěle prokomponovaný příběh s báječnou hudbou a řadou okolností, o kterých věděli vsuktu jen ti nezasvěcenější. Základní výpovědi je pak Chaplinovo osobní poslání, které spočívá v jeho celoživotním rozhodnutí jít si vždy

a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil.

Režie: Stanislav Moša
Hrají: Daniel Rymeš / Marco Salvadori, Jan Mazák / Tomáš Sagher, Lukáš Janota / Robert Jícha, Lucie Bergerová / Markéta Sedláčková, Hana Holišová / Viktória Matušová a další.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán
BÍTLs HUDEBNÍ SCÉNA

bláznivá féerie s písněmi nejslavnější skupiny všech dob

„Povedená crazy komedie“, „Neuvěřitelně zábavná pocta The Beatles“, „Blázní, které nesmíte minout“ a podobně titulovala odborná kritika autorský muzikál *Bítl's*, který se setkal s neobyčejným nadšením i u diváků – vždyť sehnat vstupenky je téměř nemožné! Který kluk v šestnácti letech nezakládal ka-

pelu? Který kluk nesnil o dráze rebelského rockera? Juřan, Žanek a Pavlík o něčem takovém sní v malém jihomoravském městečku roku 1967. Místo toho drnkají krotké taneční šlágry, jejich kapele schází bubeník a na místních hodech vystoupí jen díky tomu, že jejich zpěvačkou je dcera místního starosty. Jejich život se však změní, když

se v městečku objeví dva tajemní cizinci – první, který si v elegantním obleku objednává martini s vodkou, a druhý, který nápadně připomíná jednoho z členů kluky zuřivě milovaných Beatles. A jsou to právě písně této legendární kapely, které v naší inscenaci hrají klíčovou roli. Původní juke-box muzikál osvědčeného autorského tria nabídne vydatnou porci nestárnoucích hitů dua Lennon-McCartney i dosti bláznivý retro příběh o klukovském snění o velkém rockovém světě.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Matyáš Kyncl / Miloš Fiala, Tomáš Herajt / Jan Dvořák, Tomáš Dalecký / Dominik Brychta, Marek Hurák, Lukáš Janota / Aleš Slanina, Jiří Mach / Jakub Zedníček, Viktor Skála / Petr Štěpán, Michal Isteník / Alan Novotný a další.

Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter
DĚSNEJ PÁTEK

HUDEBNÍ SCÉNA

magická muzikálová komedie

Jmenuje se Ellie, má šestnáct let, ve škole se jí líbí kluk Adam, ale netroufá si ho oslovit a má pocit, že jí celý svět, zejména její matka, nerozumí. Katherine bude čtyřicet, zítra se podruhé vdává, touží po tom, aby vše bylo perfektní, a moc by si přála, aby jí její dcera Ellie pochopila a nepovažovala ji za nepřítele. Matka s dcerou. Ty dvě se prostě nedokáží domluvit, pochopit se, porozumět si navzájem, a tak se stane něco podivného,

bláznivého, šíleného... Po jedné další hádce, kdy si obě přejí, aby ta druhá dokázala na svět pohlédnout jejíma očima, si vymění svá těla. Duše matky vstoupí do těla dcery a naopak. A tak začíná kolotoč bláznivých, nejen komických situací, v nichž naše hrdinky musí strávit den v cizím těle. Matka se tak pokouší vypořádat s divočinou střední školy, zatímco dcera zjišťuje, co všechno má jako dospělá, navíc den před svatbou, za povinnosti... Pokud se vám zdá zápletko povědomá, není divu. Pravděpodobně jste viděli film Marka Waterse z roku 2003, v němž hlavní role hrály Lindsay Lohanová a Jamie Lee Curtisová. Komedii s lehkou pohádkovou až magickou zápletkou, u nás uváděný s názvem *Mezi námi děvčaty*, nabídne satirický vhled do života jedné ne zcela běžné rodiny.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová / Ivana Vaňková, Kateřina Marie Fialová / Viktória Matušová, Petr Gazdík / Lukáš Vlček, Jan Brožek / Jonáš Florián, Ladislav Kolář / Jan Mazák a další.

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall
ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE
ČINOHERNÍ SCÉNA

romantická komedie

Skvostný film režiséra Johna Maddena *Zamilovaný Shakespeare* se stal v roce 1998 celosvětovou událostí. Propojil totiž brilantně romantický příběh Williama Shakespeara, zamilovaného do půvabné aristokratky Violy de Lesseps, s převlekovou komedií, v níž se Viola přestrojena za chlapce snaží proniknout do Shakespeareovy herecké společnosti, aby vše vyvrcholilo skrze ironický pohled do alžbětinského divadelního zákulisí, v němž se zázrak divadla rodí na poslední chvíli ze zmatku a chaosu. Tato bytostně divadelní látka ovšem volala po jevištní adaptaci, které se nakonec s velkým úspěchem ujal renomovaný dramatik a scenárista Lee Hall. Pouhé tři roky po londýnské divadelní premiéře uvedlo MdB jako první divadlo na evropském kontinentu tento – slovy jednoho věhlasného anglického kri-

tika – „milostný dopis divadla sobě samému“, poutavý příběh o tom, jak z původně zamýšlené hry *Romeo a Ethel, dcera pirátova* vlivem všemocné lásky nakonec vzniklo drama tisíciletí *Romeo a Julie*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vítázek, Svetlana Janotová / Andrea Zelová, Michal Isteník, Jiří Mach, Petr Štěpán, Alena Antalová, Aleš Slanina, Markéta Sedláčková a další.

John Steinbeck
O MYŠÍCH A LIDECH
ČINOHERNÍ SCÉNA

drama o snech a přátelství

Proslulý americký spisovatel napsal v roce 1937 příběh o dvou tulácích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezonní práce. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho

ochránce George Milton přicházejí pracovat na ranč do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákovou smrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechťe zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plně odvíjí k jeho síle pokouší přiblížit... Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu a stává se nezapomenutelným zážitkem také díky hereckým výkonům nejen ústřední dvojice Lennieho Jakuba Uličníka a Georga Ondřeje Studénky. Z recenzí: „*Lennie Jakuba Uličníka je v hromotlucce dobrotě a nevědomí dosahu činů hercovou životní rolí.*“ „*Uličník svou postavu naplnil přirozeností a nutno říct i jistou roztomilostí, díky níž s ním divák soucítí a dokáže mu odpustit i krutosti, jichž se silák nevědomky dopouští.*“ „*Oba herci tvoří vyváženou dvojici, která bez přehrávání a zbytečných gest zcela přirozeně působí na jevišti v tomto komorním kuse.*“

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jakub Uličník, Ondřej Studénka, Kateřina Marie Fialová, Karel Mišurec, Viktor Skála, Martin Havelka, Igor Ondříček, Ladislav Kolář a další.

Objednávky na Roční předplatné 2018 přijímá komerční oddělení divadla, Lidická 16/1863, 602 00 Brno, telefon: +420 533 316 352.

Cena: 2.300,- Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP 1.750,- Kč.

Předplatné lze zakoupit od 13. listopadu 2017 každý všední den od 9.00 do 16.00 hodin.

LELKOVÁNÍ S

Jakubem PRZEBINDOU

Jakub Przebinda ve svém věku (36) stihl žít již v osmi městech napříč celou Českou republikou, od západních Čech až po drsnou severní Moravu. Pár let pobyl i v zatracené matce měst, v Praze.

Jak se přihodil váš téměř kočovný život?

Za vším hledej divadlo. Vzhledem k tomu, že mí rodiče jsou také divadelníci, cestovali po celé ČR za prací. Když hrajete na oblasti a zjistíte, že je někde jiné divadlo, které vás chce víc než to dosavadní, tak se přestěhujete za lepším. A pak zase, pak zase a ještě párkrát – a najednou zjistíte, že jste na těch osmi městech. Zkrátka naše rodina se asi zhlédla v divadelních kočovných společnostech.

Vaší první štací byl tedy Cheb?

Narodil jsem se v Jihlavě, ale záhy jsme se přestěhovali do Chebu. Žil jsem tam krásných dvanáct let. Chodil do školky, školy, do dramafáku. Jako záček jsem hrál hokej a fotbal. Ale hlavně jsem vyrůstal v Západočeském divadle, kde byli mí rodiče v angažmá. Tam jsem trávil nejvíce času. Miloval jsem všechna zákoutí, šatny, rekvizitárnu, sklady kostýmů, zkušebny i jeviště. Divadlo bylo mé dětské hřiště.

Že se stanete hercem, se tedy rozhodlo již v Chebu?

Když nad tím tak přemýšlím, tak pro mě nebyla ani na chvilku jiná volba. Divadlo se mi dostalo mnohem hlouběji pod kůži než škvára, na které jsme hráli fotbal. Rozhodnutí (to vědomé) pak přišlo v Karlových Varech. Tam jsem se začal cíleně připravovat na talentové zkoušky na konzervatoř. A v Pardubicích si mě vzal táta do parády a udělal jsem přijímačky jak do Prahy, tak do Ostravy.

A kam jste šel?

Nakonec se mi povedlo studovat na obou školách. V Praze jsem ukončil první ročník a pak jsem přestoupil do Ostravy. Díky tomu jsem dodržel slovo, které jsem dal na talentovkách.

Jaké slovo?

Na zkouškách se mě ptali, do kterého města půjdu, když se dostanu na obě školy. Jak v Praze, tak v Ostravě jsem odpověděl stejně: „No přece k vám, protože u vás je to nejlepší.“

Už jsme vyjmenovali Jihlavu, Cheb, Karlovy Vary, Pardubice, Prahu a Ostravu, ještě nám zbývají dvě města?

Ano, Olomouc a Brno. V Olomouci jsem byl jen na tříměsíční skok v Moravském divadle. Odtud jsem přišel do milovaného Brna.

Myslíte na další stěhování?

Ani v nejmenším. Snad jen z bytu do domu se

Se Svetlanou Janotovou a Vojtěchem Blahutou v inscenaci Tři sestry, režie: Stanislav Moša

zahradou, bazénem, kusem lesa, výběhem pro zvířectvo a loukou. Nic velkého. Taková malá usedlost u Brna by nám (mně a přítelkyni) udělala radost. Vždycky jsem bydlel v centru města, blízko divadlu, kde jsem hrál. Vzhledem k pracovní době je výhodné bydlet poblíž. V noci po představení se člověk úplně nechce štrachat někam na kraj města. Ale roky přibývají a já si uvědomuju důležitost přírody. Je to pro mě relax, tam si dobíjím baterky. Tak proč nemít tu přírodu rovnou za okny?

Jak ještě relaxujete?

Chtěl bych říct, že hodně čtu, dívám se na artové filmy, často se chodím dívat na představení do jiných divadel a navštěvuji výstavy. Ale realita je jiná. Bohužel moc nečtu, ani nechodím do divadel a na výstavy. Věřím, že se to postupem času změní. Pak nesmím zapomenout na sport. Trochu hraju tenis, fotbal, volejbal, šipky, nohejbal... Tenis je fajn, tam jsem zodpovědný jen sám sobě. Pokud tedy nehraju čtyřhru. Á propos, už jste slyšeli o našem Tenisovém turnaji divadelníků?

Povídejte...

Letos jsem poprvé spolupracoval na jeho přípravě. Je to akce, kterou pořádá naše divadlo už mnoho let. Na turnaji herci, ředitelé a jiní divadelníci hrají tenis, povídají si, zase hrají tenis

a zase si povídají. Je to pohodové setkání lidí od divadla okořeněné napínavými tenisovými zápas-y.

Na čem pracujete teď?

Zkoušíme inscenaci *Žena z dřívějšíka*, asistuji paní režisérce Alžbětě Burianové. Je zajímavé sledovat režiséry a jejich rozdílný styl práce. Někteří režiséři vám zrežirují sebemenší gesto, pohled a krok, jiní vás zase nechají více svobodně jednat. Pro herce je těžké zvykat si na tyhle rozdílnosti. Navíc každému vyhovuje něco jiného. Ale krásné na tom je, že všem jde o jedno, aby společná práce dopadla dobře. A to se daří.

Hrajete a děláte asistenta režie, co vás víc baví?

Když jsem hrál fotbal a byl jsem gólmán, tak jsem měl radost, když jsem chytil téměř jasný gól. A když jsem byl v útoku, tak jsem měl radost, když jsem ten gól dal. Tak to mám i s herctvím a asistenturou.

Láká vás vlastní režie?

Je pravda, že vlastní režie mě láká mnohem více než hrát Hamleta. Chuť režirovat ve mně roste a pomalu v sobě přetavuji strach z neúspěchu na potřebu se do toho pustit. Věřím, že vše má svůj čas.

*Text: (red),
foto: jeř Kratochvil*

NAPSALI O NÁS

VĚDECKÉ I LIDSKÉ HEMŽENÍ

Režisérka Hana Burešová nastudovala v Městském divadle Brno hru vystudovaného jaderného fyzika, ale také úspěšného dramatika a divadelníka Reného Levínského *Dotkni se vesmíru a pokračuj*. (...) Texty Reného Levínského nebyly nikdy jednoduché, vždycky se vyznačovaly různorodými polohami, někdy až kontroverzními. Tento trend zesílil, když začal psát hry z vědeckého prostředí, které důvěrně zná, neboť se v něm léta profesionálně pohybuje. (...) Hostující režisérka Hana Burešová se svým dlouholetým stálým dramaturgem Štěpánem Otčenáškem se především opřeli o žánr konverzační komedie a v tomto duchu rozehrávají všechny situace jak ve vedení zápletky, tak zejména v oblasti jazyka, s nímž Levínský pracuje (ostatně jako vždycky) nápaditě a vtipně. Činí to s pochopením pro styl humoru autora a jeho zvláštní intelektuální a lidské vidění. Vzniká tak příjemně zábavné představení. (...) Vedle komediální polohy, která je průhledem do soukromých i profesionálních vztahů, chování a jednání vědců, je tu poloha jiná, která klade otázky o smyslu a oprávněnosti fenoménu, jež bychom mohli nazvat stvořením. To jest: kam až může člověk, jenž proniká do genomu ži-

vých organismů – podoben přírodě nebo Bohu – zajít a za jakou cenu to může učinit. (...) Herectví této inscenace se zbavuje zbytečných detailů a ve vyrovnané souhře vystupují ostře a výrazně narýsované postavy, jejichž určitost prozrazuje jakousi až osudovou posedlost; především práci, ale i touhou naplnit vlastní život něčím velkým, překonávajícím pozemskost. (...)

Jan Čisář,
Lidové noviny, 25. 9. 2017

MRAZIVÁ KOMEDIE V MĚSTSKÉM DIVADLE V BRNĚ

První premiérou na Činoherní scéně Městského divadla Brno byla inscenace hry s poněkud zvláštním názvem *Dotkni se vesmíru a pokračuj* dramatika René Levínského. (...) V dialozích, v jednání postav, v jejich myšlení a snažení je tolik humorných momentů, že přihlížející divák se až unaví smíchem. Perfektně napsané postavy jsou pro herce opravdu vděčné příležitosti. Sledujeme vztahy mezi vědci, a to v oblasti zaměstnanecké (kariérní), občas sexistické, pojmenována je paranoia vědeckého života. Do toho hlavní hrdina Ing. Bohumil Plánovský, PhD. (skvělý Petr Štěpán) žije mezi vědou a manželkou

JUDr. Božidarou Plánovskou (krásně rozvrstvená postava v podání Aleny Antalové.) Mladičká doktorandka Mgr. Anděla Suchemá (Svetlana Janotová) předkládá řadu typických znaků pro začínající vědkyně – zvládá boj sama se sebou a s obdivem vzhlíží ke svému vedoucímu doktorandského studia. A ještě jedna žena výborně do toho zmatku zapadá: novinářka Svatava Hovorková. Ivana Vaňková v této postavě vytvořila syntézu všech manýr novinářských krasotinek. A pak tady máme pány vědce. Prof. RNDr. Dušan Antal, DrSc. – žoviální blb, prostě řídá. Má už asi kariéru za sebou, ale křesla se drží pevně. (Hraje ho velmi věrohodně Viktor Skála.) Následuje Prof. Ing. Cyril Špaček, DrSc., emeritní biochemik, žoviální a vše chápající, který asi ví, že pochvalou neurazíš. (Miloslav Čížek hraje tu roli snad jako své hobby.) Doc. Ing. Vojtěch Růžička, PhD. je tady z té mladší a hodně ambiciózní generace (Rastislav Gajdoš hraje svou postavu, jako by v takové laborce vyrůstal.) Do všeho laboratorního zmatku se ještě přimotá entomolog, Mgr. Jonáš Kristek, PhD. (Aleš Slanina). Klíčovou roli v příběhu však hraje RNDr. Adam Šmíd, PhD., lingvista a matematik (Igor Ondříček), který dokáže defragmentovat jednu částičku DNA. (...) *Dotkni se vesmíru a pokračuj* je moudré, a přitom hodně zábavné

dílo. Diváci se určitě mají na co v brněnském Městském divadle těšit.

Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 19. 9. 2017

ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ V BRNĚ JDOU AŽ NA KREV

(...) Pradávná tradice žitkovských bohyň, tzv. bohování, spočívala v magických rituálech, které měly schopnost léčit tělo i duši, chránit před nepřízní počasí nebo pomáhalo proti úrknutí a při nešťastné lásce. Tato tradice měla hluboké kořeny v historii a byla provázána s místní krajinou a mentalitou lidí. (...) V titulní roli (dospělá) Dory Idesové se představila Svetlana Janotová, která svoji rozervanou postavu Dory ztvárňuje se skromností, plným nasazením i energií pocházející ze silné emoční struny rodové linie ženských hrdinek v příběhu. V jejím podání servíruje strhující, uvěřitelný výkon, který se rozhodně zapíše do diváckých srdcí. (...) Mladou Doru v příběhu představila Nikol Wetterová, která rozhodně za svou starší kolegyni nepokulhává – je více živočišná a rozevlátá než její starší podobenka. Výborně se se svou rolí popasovala Radka Coufalová ztvárňující Janigenu – tajemnou, drsnou a svým způsobem nenápadnou kopaničáčku, kterou pojí s Dorou osudový vztah. Její mi-

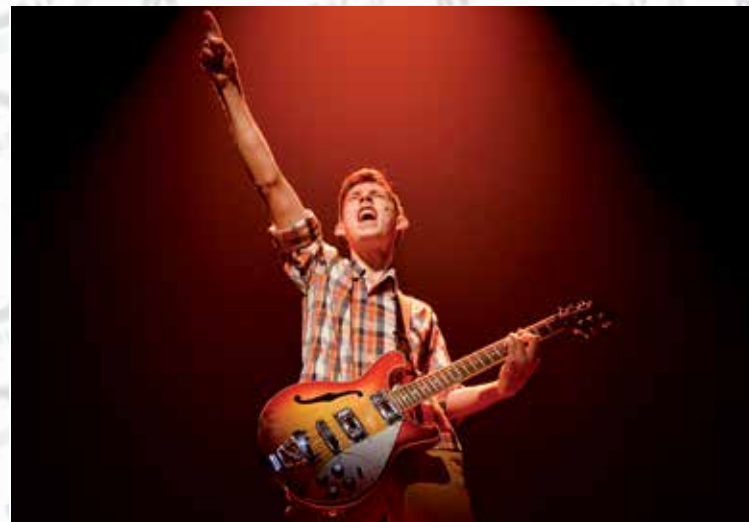
nimálně mluvící rozháraná postava s kloboukem a houslemi, kterými doprovází všechny dramatické momenty hry i Dořina života, však do děje zasáhne více, než se na první pohled zdá. Janigena v podání Coufalové je přesně ten nenápadný, tichý a přesto silně vybočující element, který hře vnukává potřebnou šťávu. Jediný muž v inscenaci – Vojtěch Blahuta – dokonale ztvárňuje postiženého Jakoubka s naléhavostí mu vlastní. Jeho prezentace postižení, se kterou se do role opřel, je nadprůměrným hereckým výkonem. Dominující ženský prvek inscenace dokreslí Erika Kubálková v roli Surmeny a Zdena Herfortová ztvárňující bohyni Irmu Gabrhelovou. Na protipólu stojí „zlé“ bohyně Josifčena (Eva Jelínková) s Fuksenou v podání Kataríny Ptáčkové, které svými velmi slušnými výkony naplňují osudovost příběhu až do samého konce. (...) *Žitkovské bohyně (krev je krev)* divákům nenabízí odpočinkovou podívanou. Téměř tříhodinová délka představení plného dramatických zvratů, zápletek a silného příběhu dokáže vtáhnout do děje, zaujmout a nenudit. Člověk se ocitá v jiném světě, kde panují zcela odlišné zákony. (...) Drsná realita života na kopanicích, pronásledování bohyní v toku času, osudovost a syrovost poutá příběh do podoby až

zlého snu. (...) Baladický příběh ožívá na jevišti MdB a jistě bude po zásluze patřit mezi oblíbené kusy.

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 23. 5. 2017

BÍTLIS

Umně a vtipně namíchala dnes již osvědčená autorská trojice z Městského divadla Brno Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán za pomoci výběru z nestárnoucích písní legendární skupiny hudební komedii o snu, který se mění v neuvěřitelný příběh. Ve ztřeštěném ději plném zápletek se kulisy Anglie i sídla britské královny Alžběty střídají s reáliemi moravské vesničky poblíž Brna roku 1967. (...) Tři kluci s kytarami mají sen o kapele. Chybí jim bubeník, přebývá zpěvačka. Nesedí do jejich představ, je však dcerou předsedy místního národního výboru, který má vše pod palcem a deční chce klesat cestu ke slávě. Skupina má šanci zahrát na hodech. Jak dosáhnout, aby mohli podle svých představ, bez protěžované, rozmazlené dcerky předsedy MNV? Začínají se však dít věci, vše má spád, v pohybu, rychlých proměnách překvapivých událostí. Britská královna, která mi-

luje své Beatles, povolává Jamese B. 006. Má najít záhadně zmizelého Ringo Starra. Stopy vedou do vesnice v blízkosti Brna... Muzikál je svižně a vtipně vystavěn, baví od začátku do konce příběhu. Právem je odměňován potleskem na otevřené scéně. Crazy děj baví dialogy i parodií, přirozeně hudbou, zpěvem, tancem, jak k hudební komedii patří. Vše dopadne, jak v žánru na místě, happy endem. Ohlasu diváků napomáhají samozřejmě věčně zelené melodie legendárních Beatles ve výborném podání sólistů i sboru MdB. Všichni z množství účinkujících zdatně přispívají k celkovému vyznění a úspěchu inscenace. Oceňování zasluží trojice mladých externistů, ústředních postav mladých kytaristů, zakladatelů hudební skupiny. Jako královna zářila Sára Milfajtová, Petr Štěpán výborně „vystříhl“ předsedu MNV. Schůze, jak ji řídil, byla povedenou, ovšem docela realistickou parodickou taškařicí. (...) Rozmazlenou dceru pěkně vystihla Eliška Skálová, bez servilního tajemníka v podání Michala Isteníka by to nešlo, a tak by se dalo pokračovat od jednoho aktéra k druhému. Velký úspěch za pěvecká vystoupení, zejména za *Let It Be*, sklídlil „Rockový Pánbůh“ v podání Dušana Vitázka. Postava do příběhu vložená symbolizovala ducha doby viděním tehdejšího mládí. (...) *Bítlis* v Městském divadle Brno jsou počtou legendární skupině, všem, které inspirovali, ale i době tak slibné. Podařilo se formou povedené „lehké“ hudební crazy komedie, za pomoci nestárnoucích melodií ve výborném podání orchestru, sólistů a sboru divadla. MdB má však rozhodně na repertoáru novou původní inscenaci, která potěší, pobaví, v duchu i rozezpívá nejširší paletu diváků. Takových není nikdy dost.

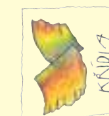
Jaroslav Štěpaník,
www.literarky.cz, 15. 4. 2017

NA PŘEDÁVÁNÍ CEN FRANTIŠKA FILIPOVSKÉHO MĚLO SVÁ ŽELÍZKA V OHNI I BRNO

Jiří Kubík a Jana Musilová, to jsou jména brněnských umělců, která bodovala při letošním udělování Cen Františka Filipovského za dabing v Přelouči. (...) Příjemným překvapením se stala při slavnostním předávání Cena diváků pro brněnskou herečku Janu Musilovou za roli agentky Dany Scullyové v seriálu

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Friedrich Dürrenmatt / Frank V. Jiri Brečka, Jan Rychlik, Vlastimil Hála / *Limonádový Joe* Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / *Zamilovaný Shakespeare* Larry David / *Ryba podímě*

Thomas Meeran, Christopher Curtis / *Chaplin* John Stemberk / *O myšlích a hudech* Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / *Bítlis*

Miloš Štědrňák, Milan Uhde / *Viki kráčí za štěstím* Kateřina Tučková, Dodo Gombár / *Žitkovské bohyně* Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / *Bměristlé kolo*

Nejvýraznější tvůrčí počin (dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, výtvarný plakát, program atp.)

Adresa, (e-mail):

Jméno:

Anketní listek
Vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí!
30. 11. 2017

Městské divadlo Brno
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komecni@mdb.cz

Akta X. (...) „Vůbec jsem to nečekala, do Přelouče jsme jeli podpořit v početné skupině herců z Brna režiséra Jiřího Kubíka, jenž měl přebírat krásné ocenění za celoživotní tvorbu. V polovině večera vyhlásili cenu pro nejoblíbenější dabingovou herečku a vzápětí v ukázce ze seriálu *Akta X* promluvila mým hlasem Dana Scullyová. Překvapení vystřídala obrovská radost a za chvíli už jsem stála na jevišti,“ popisuje své dojmy herečka Jana Musilová. Herečku, muzikálovou zpěvačku a šansonierku Janu Musilovou, která propůjčila svůj hlas oblíbené agentce ve všech sériích kultovního seriálu, můžete vidět na její domovské scéně, jíž je Městské divadlo Brno. V říjnu ji čeká premiérové uvedení muzikálu *Děsnej pátek*, kde se představí v roli Torrey, a v prosinci se společně s návratem *Mary Poppins* objeví ve stejnojmenném rodinném muzikálu na jevišti jako maminka Winifred Banksová. Do konce roku Musilová chystá ještě tři šansonové večery s Jiřím Maláskem v Odrách, Rájci-Jestřebí a ve Znojmě a pro své fanoušky v Brně plánuje také vánoční koncert. (...)

Simona Polcarová,
www.novinky.cz, 18. 9. 2017

PETR ŠTĚPÁN: KAŽDÁ PŘEKÁŽKA MĚ POSOUVÁ DÁL

Vloni jste měl dvacet let od absoloria na JAMU.

(Smích.) To je pravda, nějak to rychle letí.

Pokud se nepletu, na JAMU jste se vrátil jako pedagog?

Před čtyřmi roky jsem otevíral svůj první ročník v oboru muzikálové herectví. Pamatuji si jako dnes, jak mě kolega Igor Ondříček zatahal za šos po nějaké premiéře a jen tak šplíchl mezi řečí: „Nechceš na JAMU učit herectví?“ „Klidně,“ opáčil jsem. Dali jsme se dohromady s Mirkem Ondrou, prošli konkurzem, a dnes ta děcka končí a někteří dokonce hrají i v *Bítls* a v *Chaplinovi*. (...) Stojíme vedle sebe na jevišti a já z toho mám krásný pocit. (...)

Jaký je vůbec vztah pedagoga a studenta, když se stanou kolegy na scéně?

Do zkoušebny ani na jeviště vztah učitel žák rozhodně nepatří, to si nedovolím. Uznávám, že nejvíce se toho naučív v divadle, i když základ potřebují ze školy. Na šanci v divadle musí být každý připravený řemeslně i duševně, i svou fantazií, aby byl schopný nabízet. Nemluví jim do toho, když zkouší. (...) Vidím až výsledek a tam je možné jim tu a tam poradit, popovídat si o roli. Já sám jsem rád, že tyhle vztahy fungují i se staršími kolegy. (...)

Pojď me ale připomenout ještě vaši práci scenáristickou a hereckou. Tato dvojí funkce se u vás propojila i u poslední inscenace Bítls. Jak vznikala?

Kromě mě se na textu podílel Stano Slovák a Honza Šotkovský. Vlastně se nedá říct, kdo konkrétně je autorem čeho. Samozřejmě Honza Šotkovský je dramaturg, tím pádem je z nás nejlepší teoretik, má toho hodně načteného. Stano je režisér, má úplně jiný pohled na text, vidí ho spíš zpracovaný na jevišti. Zvlášť v začátcích, kdy se rodilo téma, právě on hodně vymýšlel. Mě nejvíce baví dávat texty a nápady do formy dialogu. (...)

Jaké jsou ohlasy od diváků?

Přicházejí se pobavit, a to se daří. Potkal jsem diváky, kteří léta 1967–68 osobně zažili. Konstatovali, že museli na konci zamáčknout slzu. Příběh tak trochu ilustruje danou dobu, má v sobě esenci dobové nálady. (...)

Za dobu své profesionální kariéry jste spolupracoval s mnoha různými režiséry. Jak vnímáte jejich režijní styly?

U druhé až třetí inscenace začnete režiséřské tahy chápat, tak jako herec se může často opakovat v gestu, je to stejné i u režiséra. Má nějaký svůj rukopis, a ten se nějakým způsobem opa-

Pojď me k příběhu hry Bítls.

Hlavní hrdinové jsou tři kluci z malého města na Jižní Moravě... Hrají Beatles a chtějí být jako oni, tím se rozvíjí jejich příběh, je to jakási show, do toho fabulujeme, vymýšlíme si. Naše inscenace není životopisným muzikálem, pouze se Beatles inspirováme.

Byl pro vás výběr písní náročný?

Postupně, jak vznikal příběh, do toho začaly písničky zapadat, buď tím, jak doplňují příběh, nebo svou náladou. Texty jsme nechali v originále, v podstatě nám to zapadalo jedno do druhého snadno. Je to taková všehochuť, od *Love Me Do* až po náročnější jako *Norwegian Wood*. (...) Logicky mezi námi docházelo i k rozepřím, někdy se muselo škrtat. Prostě normální tvůrčí debata.

kuje. (...) Musím říct, že Standa Moša je ve své podstatě velký filosof. Když jsme zkoušeli Čechova, stalo se, že mě po dlouhé době přistihl jako režisér při něčem, že mi nešlo. (...)

... je to o chápání role?

Ano. Měl jsem pocit, že vím, jak na ty věci, jak to technicky udělat. Ale najednou jsem u krátké pasáže nevěděl, jak na to. Tento okamžik mě vlastně nakopl. Uvědomil jsem si, že taková překážka mě posouvá dál. Protože jinak se dostává člověk do stereotypu. (...) Když se najednou objeví nějaká věc, na kterou člověk nestačí, je třeba zapracovat. (...)

Josef Meszáros,
www.scena.cz, 15. 5. 2017

Texty jsou redakčně kráceny.

Hudební skladatel David Yazbek – jeho veleúspěšný muzikál *Donaha!* obletěl celý svět a i naše divadlo jej s úspěchem už několik sezón uvádí – volí s oblibou za předlohy svých muzikálů špičkové filmové komedie. Tentokrát sáhl spolu s libretistou Jeffrey Lanem po proslulé, rozkošně zřetěšené komedii věhlasného španělského režiséra Pedra Almodóvara z roku 1987 s předlouhým názvem *Ženy na pokraji nervového zhroucení*, která se v roce 1988 dočkala i nominace na Oscara za nejlepší neamerický film. Broadwayská premiéra muzikálové verze se odehrála v roce 2010, v předloňském roce ve výrazně upravené verzi dobyla i londýnský West End – v hlavní roli Pepy tam zazářila populární britská komička Tamsin Greigová. Bláznivý příběh chvíli hýří komediálností, poté přejde do sladkobolné romantiky, aby za chvíli připomněl akční thriller... a poté se opět vrátil ke komediální notě. To vše propojuje znamenitá Yazbekova hudba, která rovněž kombinuje jazz-rockové prvky se španělskými rytmy a temperamentem.

V ulicích Madridu konce 80. let, města pulzujícího životem, překotným rozvojem, umě-

ním i vášněmi, se odehrává příběh dabingové herečky Pepy a jejích přítelkyň a známých. Právě v den, kdy se postupně ukazuje, že je opravdu těhotná, ji její milenec Iván náhle opouští. Než se s ním stačí spojit, aby jí svůj nepochopitelný čin vysvětlil, setká se s jeho bývalou ženou Lucíou, právě propuštěnou po dvaceti letech z nervového sanatoria, i jeho synem Carlosem a jeho snoubenkou Marisou. Její nejbližší přítelkyně modelka Candela volá o pomoc; právě zjistila, že její nový milenec Malik je hledaný špičkový terorista... Lucía se s feministickou advokátkou Paulinou připravuje k soudu, u něhož se má Iván zodpovídat za to, že ji před dvaceti lety opustil. Carlos s Marisou plánují svou svatbu a těžko snáší, jak Carlosova matka místo jejich budoucnosti žije pouze svou minulostí. A Pepa s pomocí dobrosrdečného taxikáře hledá dál po celém Madridu řešení všech těchto náhle nastalých problémů...

Inscenaci pro vás připravuje v překladu **Zdeňka Bartoše** zkušený komediální režisér **Stanislav Slovák** se svým osvědčeným týmem: scénografem **Jaroslavem Milfajtem**, kostýmní výtvarnicí **Andreou Kučerovou**, choreografem **Michalem Matějem** a dramaturgem **Janem Šotkovským**. O hudební nastudování inscenace se postará **Karel Cón**, který bude dirigovat i představení spolu s **Martínem Procházkou**. V hlavních rolích se objeví **Lucie Bergerová** (Pepa), **Markéta Sedláčková** (Lucía), **Petr Štěpán** (Iván), **Sára Milfajtová** nebo **Andrea Zelová** (Candela), **Dušan Vitázek** nebo **Jozef Hruško** (Taxikář), **Mária Lalková** (Paulina), **Jan Brožek** (Carlos) a **Eliška Skálová** (Marisa). Inscenace bude mít premiéru na Činoherní scéně 17. a 31. prosince 2017.

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

Lázně Slatnice
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VIDENSKÁ

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžování

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN LISTOPAD 2017 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
228. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 10. 2017

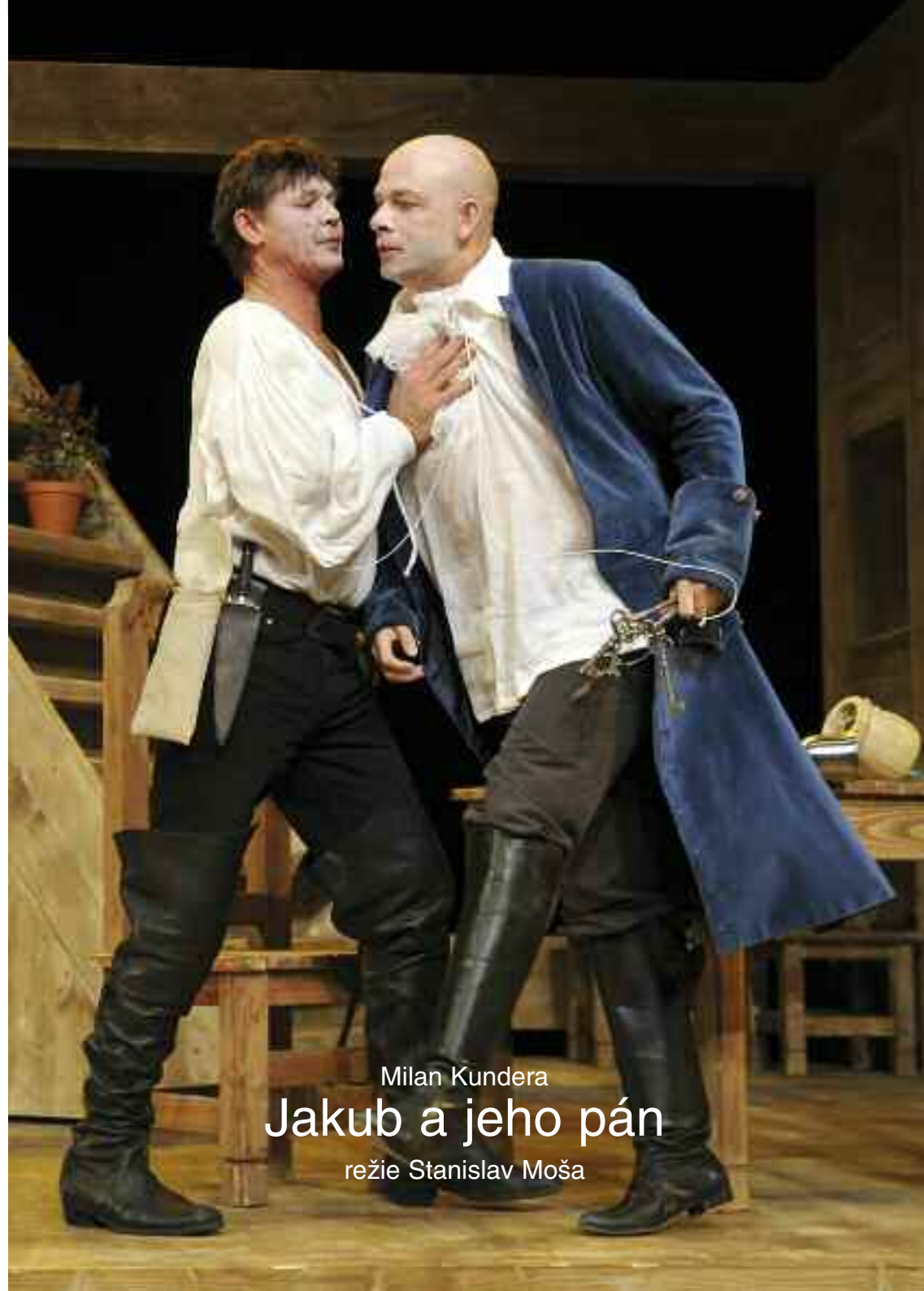
Náklad 5 600 ks

Titulní strana:
Pavučina

foto Andrea Kučerová

Zadní strana:

Jakub a jeho pán
foto jeř Kratochvíl

Milan Kundera
Jakub a jeho pán
režie Stanislav Moša

KRÁL LEAR tragédie pošetilosti

12. a 13. listopadu 2017
na Hudební scéně

Slovy kritiků: Příběh z keltského dávnověku respektuje složitou propojenost rodinných, společenských a politických vztahů, kontrastnost i paralelnost do zkázy se řítících lidských osudů i zřetelnou aktuálnost nadčasového poselství... Boleslav Polívka na scéně kraluje v každém smyslu toho slova, navíc s lidskostí a opravdovostí... Brněnská inscenace Stanislava Moši opět přesvědčila, že profesionální přístup a pokora před textem velkého dramatika jsou tou nejlepší cestou k interpretaci Shakespeara... Nenechte si ujít pouhé dvě reprízy v tomto roce!

Tom Kitt
Brian Yorkey
Bridget Carpenter

DĚSNEJ PÁTEK

režie Petr Gazdík

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

1. – 5. LISTOPADU 2017

Foto: Tino Kratochvíl